

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Město Františkovy Lázně**, Nádražní 208/5, Františkovy Lázně, zastoupen JUDr. Liborem Janků, advokátem se sídlem Cheb, Májová 23, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 30. června 2010, č. j. 34/57911/2010-RK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 6. 2010, č. j. 34/57911/2010-RK, a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 5. 2010, č. j. 34/41543/2010, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 15 195,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Libora Janků, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 6. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení Ministerstva financí ze dne 4. 5. 2010, č. j. 34/41543/2010, jímž nebylo žalobci přiznáno postavení účastníka v řízení o povolení provozovat sázkovou hru prostřednictvím centrálního loterijního systému STARPORT s videoloterijními terminály na adrese Americká 33/55,

Františkovy Lázně, zahájeném na žádost společnosti SAZKA, a.s. Ministr financí v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce jako obec má v kompetenci upravovat pouze provozování výherních hracích přístrojů (VHP). Pokud však jde o videoloterijní terminály (IVT), ty upravuje speciální zákon a obce nemohou do jejich regulace zasahovat, protože nemohou být ani účastníky řízení o povolení IVT.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že byl na svých právech zkrácen tím, že mu nebylo přiznáno právo být účastníkem správního řízení o povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry. Žalovaný zastává názor, že obec má v kompetenci v rámci zajišťování veřejného pořádku na svém území upravovat pouze provozování výherních hracích automatů. Zastupitelstvo obce může vydávat obecně závazné vyhlášky v rozsahu a v mezích zákonem stanovené samostatné působnosti, přičemž zákonné vymezení samostatné působnosti obce je obsaženo především v zákoně o obcích. Okruh samostatné působnosti obce nad rozsah obecního zřízení rozšiřuje loterní zákon, který v ust. § 50 odst. 4 a ust. § 17 odst. 11 dává obcím právní nástroj k regulování výherních hracích přístrojů. Povoluje-li žalovaný loterii nebo jinou podobnou hru podle ust. § 50 odst. 3 loterního zákona, není takovou vyhláškou omezen.

Žalobce má za to, že tento výklad ze strany žalovaného je nesprávný. Podle ust. § 4 odst. 1 loterního zákona loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem, přičemž povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her mimo jiné nenarušuje veřejný pořádek. Podle ust. § 50 odst. 4 loterního zákona obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Zákon o obcích tedy výslovně ukládá obcím v souladu s místními předpoklady a místními zvyklostmi povinnost ochrany veřejného pořádku. Je tedy zjevné, že tato oblast patří do samostatné působnosti obcí a i státní moc musí respektovat stanoviska, případně i právní předpisy obcí vydané na úseku její samostatné působnosti týkající se ochrany veřejného pořádku. Pokud pak žalobce vydal Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010 k zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku, kterou stanovil místo pro provozování výherních zařízení, pak měl žalovaný vzít tuto skutečnost na vědomí, v úvahu, a především tuto skutečnost respektovat jako řádný projev vůle žalobce, který je v souladu s právy a oprávněnými zájmy občanů Města Františkovy Lázně, neboť není pochyb, že napadeným rozhodnutím byl žalobce přímo dotčen ve svých právech a povinnostech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobci nemohlo být přiznáno postavení účastníka řízení, neboť nemohl být přímo dotčen vydáním povolení k provozování IVT.

Při jednání dne 23. září 2014 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Ministerstvo financí požádalo dne 13. 4. 2010 Město Františkovy Lázně o vyjádření ohledně relevantních důvodů, z nichž lze dovodit příčinou souvislost mezi provozem hry provozované prostřednictvím technického zařízení „STARPORT“ podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích a jiných podobných hrách a narušením veřejného pořádku, jelikož se na místo, kde má být hra provozována, vztahuje vyhláška města regulující provoz výherních hracích přístrojů. Žalobce ve své odpovědi ze dne 26. 4. 2010 sdělil, že provoz této hry by určitě narušoval veřejný pořádek, pročez navrhl zastavení řízení o jejím povolení a dále se prohlásil za účastníka tohoto řízení. Ministerstvo financí usnesením ze dne 4. 5. 2010, č. j. 34/41543/2010, rozhodlo, že žalobce není účastníkem řízení, s odůvodněním, že pokud obec vydá vyhlášku podle ustanovení § 10 písm. d) zákona o obcích ve smyslu ust. § 50 odst. 4 a § 17 odst. 11 zákona o loteriích, týká se tato vyhláška pouze omezení provozování výherních hracích přístrojů. Pokud Ministerstvo financí povoluje jinou loterii nebo sázkovou hru, než je výherní hrací přístroj podle § 2 písm. e) zákona, např. hru podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, není takovou vyhláškou vázáno. Město Františkovy Lázně nemůže být účastníkem správního řízení o povolení provozování loterií nebo jiných podobných her, které se společností SAZKA, a.s. vede Ministerstvo financí. Město Františkovy Lázně není žadatelem a ani nemá postavení dotčené osoby dle § 27 správního řádu. Město Františkovy Lázně nemůže být rozhodnutím Ministerstva financí o povolení technického zařízení „STARPORT“ na adrese Františkovy Lázně, Americká 33/55, ze dne 22. 2. 2010 přímo dotčeno ve svých právech nebo povinnostech (§ 27 odst. 2 správního řádu), a pro jeho účastenství nesvědčí ani zvláštní právní předpis (§ 27 odst. 3 správního řádu), v tomto případě zákon o loteriích. Město Františkovy Lázně nemá ani postavení dotčeného orgánu dle § 136 správního řádu, neboť nevydává závazná stanoviska (§ 149 odst. 1 správního řádu). Úcastenství není možné vyvozovat ani z § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Nelze argumentovat ve prospěch účastenství ani tím, že ochrana veřejného pořádku spadá do samostatné působnosti obce. Žádná obec, a tedy ani Město Františkovy Lázně, nemá konkrétní právní nástroje, jak vlastními silami regulovat na svém území provozování her než výherních hracích přístrojů podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a tudíž do jejích práv zasaženo být nemůže.

Rozklad žalobce proti tomuto usnesení ministr financí zamítl napadeným rozhodnutím, v němž setrval na názoru, že obec má v kompetenci v rámci zajištění veřejného pořádku na svém území upravovat pouze provozování VHP. Pokud obec vydá vyhlášku podle ustanovení § 10 písm. d) obecního zřízení, ve smyslu ust. § 50 odst. 4 loterního zákona, týká se tato vyhláška pouze omezení provozování VHP. Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru podle § 50 odst. 3 loterního zákona, není takovou vyhláškou omezeno. Obce nemohou na svém území vyloučit dosah státní moci a fungování státní správy, ať již z jakéhokoli důvodu, a obzvláště ne tehdy, činí-li tímto vyloučením přímý zásah do zákonného vymezení působnosti státních orgánů. Navrhovatel nemůže být účastníkem řízení o vydání povolení k provozování IVT společnosti SAZKA, a.s. Navrhovateli nemohlo být přiznáno postavení účastníka ani jakožto další dotčené osoby podle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nemůže být přímo dotčen vydáním povolení k provozování IVT ve svých právech a povinnostech. V případě vydání povolení k provozování IVT na adrese Americká 33/55, není navrhovatel nijak dotčen v právu použít k ochraně veřejného pořádku např. právní nástroje podle přestupkového zákona. Pro jeho účastenství nesvědčí ani zvláštní předpis podle § 27

odst. 3 správního řádu, v tomto případě loterní zákon. Navrhovatel nemá ani postavení dotčeného orgánu ve smyslu § 136 správního řádu, neboť nevydává závazná stanoviska (§ 149 odst. 1 správního řádu). Účastenství není možné vyvozovat ani z ustanovení § 4 odst. 2 loterního zákona, neboť stanoví pouze hmotně právní předpoklady pro vydání rozhodnutí. Zákon navíc v žádném ustanovení neopravňuje obec, aby se před vydáním povolení sázkové hry podle § 50 odst. 3 loterního zákona vyjadřovala k budoucím okolnostem, tj. zda bude nebo nebude provozováním hry narušován veřejný pořádek. V souvislosti s provozováním videoloterních terminálů tak nemohou obce vzhledem k existenci speciálního zákona upravujícího tuto oblast dovozovat své zmocnění ani s odkazem na zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku.

Městský soud v Praze při přezkumu napadeného rozhodnutí musel vzít ohled na to, že nyní řešená problematika byla předmětem nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. V něm Ústavní soud dospěl k závěru, že „*charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu.*

45. V této souvislosti totiž nelze přehlížet skutečnost, že mezi VHP a ILV neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl, tento rozdíl je dán právě až vnitřním uspořádáním zařízení, kdy videoloterijní terminál tvoří uzavřený a samostatně funkční celek, ale je součástí většího elektronického systému. Z toho důvodu, jak je již konstatováno shora, nelze tento typ zařízení podřadit pod definici herního hracího přístroje uvedenou v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Tuto skutečnost je třeba nepochybně zohledňovat v případě vlastního povolovacího řízení, kdy je žádoucí, aby o tomto celku rozhodoval jeden věcně a místně příslušný orgán, nikoliv neurčitý počet správních orgánů v závislosti na umístění jednotlivých komponent tohoto systému v jednotlivých obcích v České republice. Tato vlastnost ILV však nemůže být překážkou toho, aby obec obecně závaznou vyhláškou určila, na kterých místech na jejím území lze jednotlivé komponenty tohoto systému provozovat.

46. Dle názoru Ústavního soudu je proto přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Ústavní soud tedy shledal, že regulace umístění ILV spadá do normotvorné působnosti obcí, a to podle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i § 10 písm. d) zákona o obcích.

47. Uplatnění takové pravomoci a působnosti obcí proto nepředstavuje dle názoru Ústavního soudu nezákonný zásah do výkonu státní moci, resp. státní správy. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části

první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona. Jinak řečeno, regulací v podobě obecně závazné vyhlášky obec nepřebírá rozhodování o povolení ILV podle části druhé loterijního zákona; vydáním obecně závazné vyhlášky stanoví místa, na nichž lze v obci koncová zařízení interaktivních videoloterií provozovat, pouze obec stanoví mimo jiné i za účelem ochrany místních záležitostí veřejného pořádku určité mantinely, v nichž se musí rozhodování ministerstva pohybovat.

48. Ústavní soud proto dospěl k závěru, že obec je oprávněna regulovat umístění ILV na svém území, přičemž přijetím takové právní úpravy obec nejedná ultra vires.“

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tyto názory Ústavního soudu je nutno bez výjimky aplikovat i v nyní projednávané věci, přičemž není významné, že citovaný nálezn byl publikován až po vydání napadeného rozhodnutí. Nezbylo proto než uzavřít s tím, že žalobce byl oprávněn regulovat umístění interaktivních videoloterijních systémů na území města Františkovy Lázně, a z tohoto důvodu měl být účastníkem řízení o povolení provozovat sázkovou hru prostřednictvím centrálního loterijního systému STARPORT s videoloterijními terminály na adrese Americká 33/55, Františkovy Lázně, zahájeném na žádost společnosti SAZKA, a.s. Rozhodnutí žalovaného o žádosti by se nepochybně týkalo sféry jeho práv a povinností, což žalobce plně kvalifikovalo k účastenství podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Jestliže Ministerstvo financí ani ministr financí tuto skutečnost nezohlednili, ba naopak výslovně ji odmítli, a odmítli přiznat žalobci účastenství v řízení o povolení provozovat sázkovou hru prostřednictvím centrálního loterijního systému STARPORT, porušili žalobcova práva, a jak napadené rozhodnutí ministra financí, tak jemu předcházející usnesení Ministerstva financí bylo tedy zatíženo vadou nezákonnosti.

Městský soud v Praze proto podle ust. § 78 odst. 1 a 3 soudního řádu správního zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva financí a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč, z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč a dále z odměny advokátovi za jeden úkon právní služby po 3100,- Kč a související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Dále žalobci náleží náhrada nákladů cestovního jeho zástupce z důvodu účasti u jednání soudu při cestě z Chebu do Prahy a zpět na trase 400 km osobním automobilem zn. Volvo XC60 registrační značky 2K6 5051 podle specifikace na čl. 38 soudního spisu ve výši 2473,- Kč a z náhrady za ztrátu času ve výši 800,- Kč. Náhradu v celkové výši 15 195,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Libora Janků, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Siímona Štěpinová